

رابطه سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان

پرستو ذوالفقاری فر^۱

مجید سلیمانی فر^{۲*}

تاریخ دریافت: ۱۴۰۰/۰۴/۱۰ تاریخ چاپ: ۱۴۰۰/۰۶/۳۰

چکیده

پژوهش حاضر به تعیین رابطه سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان پرداخت. این تحقیق از لحاظ هدف، کاربردی و از لحاظ روش توصیفی و همبستگی بود. جامعه آماری شامل کلیه ورزشکاران زن بسکتبال شهر همدان در سال ۱۴۰۰ به تعداد ۶۵۰ نفر بود. نمونه آماری با روش در دسترس و با تأیید فرم رضایت‌نامه شرکت در پژوهش با استفاده از جدول مورگان و کرجسی به تعداد ۲۴۱ نفر برآورد شد. سطح سبک رهبری مربیان ۷۲/۸٪، عملکرد ورزشکاران ۸۳٪ و پیشرفت ورزشکاران حدوداً ۷۷٪ بود. نتایج حاصل از همبستگی پیرسون و رگرسیون چندمتغیری با نرم افزار SPSS نشان داد که بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران رابطه معنی داری وجود داشت. از طرفی مؤلفه های سبک رهبری مربیان از جمله تمرین و آموزش، رفتار دموکراتیک، رفتار آمرانه، حمایت اجتماعی و بازخورد مثبت با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران دارای رابطه معنی داری بودند. همچنین مشخص شد که مؤلفه های سبک رهبری مربیان از جمله تمرین و آموزش، رفتار دموکراتیک، رفتار آمرانه و بازخورد مثبت، توانایی پیش‌بینی عملکرد ورزشکاران را داشتند. همچنین مؤلفه های تمرین و آموزش و رفتار آمرانه توانایی پیش‌بینی پیشرفت ورزشکاران را داشتند.

واژگان کلیدی

سبک رهبری مربیان، عملکرد ورزشکاران، پیشرفت ورزشکاران

^۱ کارشناسی ارشد مدیریت ورزشی، گرایش بازاریابی، دانشگاه آزاد اسلامی، همدان، ایران. (p.zolfaghari@far9396@gmail.com)

^۲ استادیار گروه تربیت بدنی، واحد ملایر، دانشگاه آزاد اسلامی، ملایر، ایران. (* نویسنده مسئول: mjd_slymn@yahoo.com)

مقدمه

ورزش در قرن ۲۱ جایگاه مهمی را به خود اختصاص داده است، پول، زمان و انرژی که رسانه‌ها و در زندگی روزمره به ورزش اختصاص داده‌اند باعث شده تلاش‌های ورزشکاران موضوع مورد توجه و هیجان‌انگیزی در میان همه طبقات اجتماعی، نسل‌ها و جنسیت‌ها گردد. از اصلی‌ترین محورهای مطرح شده در روان‌شناسی ورزش، عملکرد ورزشی ورزشکاران است (سرداری پور و احدی، ۱۳۸۸). عملکرد ورزشی شامل کلیه فعالیت‌های جسمانی است که به منظور رقابت، تفریح، تربیت و سلامتی انجام می‌پذیرد (آزادی و نوذری، ۱۳۹۵).

عملکرد مطلوب در ورزش حاصل ترکیبی از توانایی‌های فنی (تکنیکی و تاکتیکی)، جسمانی (قدرت، سرعت و غیره) و روانی (تمرکز، اعتماد به نفس، مهار اضطراب و غیره)، است. فقدان انگیزه و تمرکز کافی، ضعف اعتماد به نفس و اضطراب مانع عملکرد مطلوب ورزشکار می‌شود (واعظ موسوی و مسیبی، ۱۳۹۸). تحقیقات مداوم نشان داده است که سبک رهبری مربی می‌تواند باعث بهبود عملکرد ورزشکاران شود و ارزیابی موثر از رهبری مربی نقش بسزایی در رضایت ورزشکاران و عملکرد آنان دارد. به همین خاطر رفتار موثر مربی و سبک رهبری آن‌ها می‌تواند عامل مهم و تعیین‌کننده‌ای در عملکرد و رضایت ورزشکاران باشد (کاکيو گلو^۱، ۲۰۰۳؛ عاصم خان^۲ و همکاران، ۲۰۱۹). بدین معنا که مربی چه تصمیماتی می‌گیرد، کدام مهارت‌ها و استراتژی‌ها را آموزش می‌دهد، چگونه سازماندهی لازم را برای تمرین و مسابقه به انجام می‌رساند. از چه روش‌هایی برای ایجاد نظم و انضباط تیمی استفاده می‌کند و از همه مهم‌تر، در تصمیم‌گیری‌ها چه نقشی را برای ورزشکاران در نظر می‌گیرد. به واقع انتخاب شیوه و سبک مربیگری در تیم بسیار مهم است، چرا که مربیان همان رهبران تیم محسوب می‌شوند. همانگونه که رهبری، فرآیند نفوذ بر کارکنان است، مربیان نیز می‌توانند با نفوذ بر اعضای تیم و با ایجاد انگیزش، سخت‌کوشی، تعهد و رضایت‌مندی به اهداف تیمی خود دست یابند. یک مربی موفق کسی است که بتواند به ورزشکاران در بهبود دامنه وسیعی از مهارت‌ها و توسعه آن‌ها به ویژه در ابعاد جسمانی، تکنیکی، تاکتیکی و روانشناختی کمک کند تا به عملکرد بالاتری دست یابند (فتحی و نوروزی، ۱۳۹۲).

به طور کلی سبک رهبری فرایندی است رفتاری، با ماهیت بین فردی که با هدف تأثیر و ایجاد انگیزه در اعضاء و برای تحقق اهداف سازمان یا گروه ایجاد می‌شود (کیانی، ۱۳۹۷). به عقیده فراست در بین سه عامل ورزشکار، مربی و تماشاگر، مربیان محور اصلی و رکن مهم تیم‌های ورزشی هستند بنای هر پیشرفت مربی در رهبری تیم به عنوان سازمان‌دهنده قوی و زیر بنای هر پیشرفت مطرح است (جاریوس؛ ترجمه خواجه وند، ۱۳۸۸). انشل معتقد است مربیان در نمایش رفتارهای درست، الگوی پیروان خود هستند (انشل؛ ترجمه مسدد، ۱۳۸۸). مارتنز سبک رهبری مربی را راهی می‌داند که او به طور مشخص برای کمک به گروه انتخاب می‌کند تا وظایف محول شده را انجام دهد و در ضمن آن نیازهای گروه برآورده شود (مارتنز؛ ترجمه خیبری، ۱۳۹۷). بیشتر مربیان موفق سبک‌های مربیگری گوناگونی را به کار می‌برند که گاهی اوقات به سرعت آن را عوض می‌کنند. رهبری موثر در ورزش تابعی از اجرای نقش‌ها و سبک‌های گوناگون است تا نیازهای ورزشکاران را برآورده سازد و به هدف‌های تیم دست یابد (انشل؛ ترجمه مسدد، ۱۳۸۸). لازم است مربیان هم به اجرای مهارت‌های ورزشی و هم به مهارت‌های روانی افراد و تیم توجه کنند.

¹. Cakioglu

². Asim Khan

بنابراین توجه به فرآیندهای فردی و گروهی یا نیازهای فردی ورزشکاران و تیم ضروری است و جزئی از کارآمدی محسوب می‌شود (جاریوس؛ ترجمه خواجه وند، ۱۳۸۸). با بررسی دقیق مسابقات ورزشی در سطوح مختلف می‌بینیم که بسیاری از ورزشکاران با داشتن مهارت و قابلیت‌هایی در سطوح بالا، به دلیل عدم وجود انگیزه، سبک و رفتارهای نادرست توسط مربیان، امکان استفاده از توان بالقوه خود وجود نخواهد داشت. در نتیجه میزان تفکر، تمرکز، توجه، تصمیم‌گیری و در نهایت سطح عملکرد ورزشی و پیشرفت ورزشی کاسته خواهد شد (نجفی و همکاران، ۱۳۹۷).

به طور کلی رفتار رهبری مربیگری به کلیه رفتارهایی گفته می‌شود که مربی به منظور هدایت تیم و بازیکنان در پیش می‌گیرد و شامل رفتارهای تمرین و آموزش، دموکراتیک، آمرانه، حمایت اجتماعی و بازخورد مثبت است (چلادوری و صالح^۱، ۱۹۸۰). تمرین و آموزش نوعی از رفتار مربی است که با هدف بهبود عملکرد ورزشکاران به وسیله اهمیت دادن و کمک کردن به تمرین سخت، راهنمایی در مهارت‌ها، تکنیک‌ها و تاکتیک‌های ورزشی، روشن کردن روابط بین اعضاء و ساختاربندی و هماهنگی فعالیت‌های اعضاء صورت می‌گیرد (مابی^۲، ۱۹۹۶). رفتار دموکراتیک به رفتارهایی گفته می‌شود که قبل از تمرین به ورزشکاران اجازه مشارکت بیشتر در تصمیم‌گیری برای اهداف گروه، روش‌های تمرین و تاکتیک‌ها و استراتژی‌های بازی می‌دهد (مایر^۳، ۱۹۹۶). همچنین منظور از رفتارهای آمرانه رفتارهایی است که بر پایه تصمیم‌گیری مستقل و اختیار شخصی شکل می‌گیرد (مابی، ۱۹۹۶). حمایت اجتماعی نوعی دیگری از رفتار مربیان است که در آن به رفاه شخصی ورزشکاران، جوّ گروهی مثبت و روابط گرم میان فردی با اعضاء اهمیت داده می‌شود (زاندر^۴، ۱۹۷۵). در نهایت، بازخورد مثبت به رفتارهایی اطلاق می‌شود که ورزشکار به وسیله به رسمیت شناخته‌شدن و پاداش دادن برای عملکرد خوب تقویت می‌شود (چلادوری و صالح، ۱۹۸۰؛ چلادوری، ۱۹۹۳). مربیان ورزشی با بکار بردن سبک‌های رهبری در کنار هم می‌توانند انتظار داشته باشند که انسجام و عملکرد تیمی خود را بالا برده و بهترین نتایج را کسب کنند (عجم حسنی و همکاران، ۱۳۹۷). نتایج تحقیق عطریان (۱۳۹۷) نشان داد که استفاده بیشتر مربیان از رفتار حمایت اجتماعی، تمرین و آموزش، بازخورد مثبت و دموکراتیک و استفاده کمتر رفتار بیشترین تاثیر را برای افزایش پیشرفت بازیکنان خواهد داشت.

پیشرفت ورزشکاران فرآیند یادگیری فعالی است که در اثر تمرین هدفمند و بهبود مهارت‌های ضروری برای رسیدن به سطح بالای عملکرد ورزشی به دست می‌آید (اریکسون و استارکس^۵، ۲۰۰۳). مطالعات نشان داده است ورزشکاری که از انگیزه‌ی پیشرفت برخوردار است و این انگیزه توسط سبک رهبری مناسب تقویت می‌شود، از سرمایه‌ی عظیمی، در استمرار تلاش و تمرین برای مسابقه سود می‌برد در حالیکه افراد با انگیزش پیشرفت پائین در شرایط رقابتی از عملکرد خود لذت نمی‌برند. به نظر می‌رسد انگیزش پیشرفت بر بسیاری از رفتارها، افکار و احساسات از جمله انتخاب نوع فعالیت، تلاش برای پیگیری اهداف و پشتکار به دنبال مواجهه با شکست تأثیر دارد (ملک زاده و هادوی، ۱۳۹۵). از دیدگاه آله مایو^۶ و همکاران (۲۰۱۶) انگیزش پیشرفت به عنوان نیرویی است که باعث تلاش، مسئولیت‌پذیری بیشتر، اشتیاق برای ورود به میدان ورزشی و رقابت با حریفان و برخورداری از خصوصیت رقابت جویی بالا می‌شود، خود را

1. Chelladurai & Saleh

2. Maby

3. Mayer

4. Zander

5. Ericsson & Starkses

6. Alemayehu

نمایان می‌سازد و ورزشکاری که از انگیزه پیشرفت بالایی برخوردار است از یک سرمایه عظیم در استمرار تلاش و تمرین برای مسابقه سود می‌برد (آله مایو و همکاران، ۲۰۱۶).

در ورزش‌های گروهی همانند فوتبال، والیبال، بسکتبال و... که تیم‌ها با یکدیگر کنش متقابل دارند، پیشرفت زمانی حاصل می‌شود که اعضای تیم به شیوه‌ای مؤثر و هماهنگ با هم کار می‌کنند. اینجاست که نقش مربی به عنوان رهبر و هماهنگ‌کننده بیشتر مشخص خواهد شد و رفتار رهبری وی در ایجاد انسجام و هماهنگی نقش بسزایی دارد. لیکن بسیاری از مربیان کشور ما به دلیل عدم آگاهی کافی از اصول مربیگری و ابعاد روان‌شناسی و مدیریتی آن نتوانسته‌اند در بسیاری از مواقع علت عدم موفقیت تیم‌شان را در ارائه‌ی کار گروهی مؤثر، شناسایی کرده و برای رفع آن اقدام کنند. به واقع با نگاهی دقیق به اجرای سطوح مختلف مسابقات و رقابت‌های ورزشی مشاهده می‌شود که تعداد زیادی از ورزشکاران با وجود اینکه در سطح بالایی از قابلیت، توانمندی و مهارت‌های اجرایی برخوردارند، به دلیل عدم انگیزه و وجود سبک‌ها و رفتارهای نادرست مربیگری قادر به ارائه کلیه توانمندی‌های بالقوه خویش نیستند و در نتیجه کیفیت سطح عملکرد آن‌ها پایین می‌آید و به میزان پیشرفت قابل انتظار دست نمی‌یابند که این مساله به دغدغه ذهنی مدیران و مسئولین ورزشی کشورمان تبدیل شده است.

از سوی دیگر در سال‌های اخیر شاهد برخی موفقیت‌ها و ناکامی‌های ورزش‌های گروهی بوده ایم و در این میان تیم بسکتبال شهر همدان نیز در این فرایند بی‌نصیب نبوده و طی سال‌های اخیر فراز و فرودهای بی‌شماری را تجربه نموده است به طوری که سال ۸۵ آخرین سال حضور بسکتبال همدان در لیگ برتر کشور بوده که این عملکرد نامناسب پیامدها و حساسیت‌های زیادی را در بین مسئولین ورزش همدان ایجاد کرده است. علاوه بر این‌ها در شرایط فعلی انتظارات مردم و مسئولان ورزشی و غیرورزشی فزونی یافته و خواستار موفقیت‌های بیشتر ورزشکاران همدانی در میادین ورزشی هستند. علاوه بر این‌ها نتایج مطالعات نشان داده است که هر زمان تیم ورزشی نتیجه مطلوب را به دست نیاورده و در مسابقات شکست خورده است، بلافاصله مربی و سرپرست تعویض شده و با مشکلات به طور اساسی و ریشه‌ای برخورد نشده است. ولی آیا در مقابل این انتظارات و توقعات، سرمایه‌گذاری، برنامه‌ریزی کلان و فراهم کردن زمینه مناسب به منظور رشد و تعالی تیم بسکتبال شهر همدان انجام گرفته است؟ و تا کنون به این مساله از دریچه مباحث علمی توجه شده است، از این رو، فعالیت‌های علمی و فرهنگی با پشتوانه طرح‌های پژوهشی، در این راه حرکتی اساسی است و ارائه راهکارها به شیوه علمی و بنیادی می‌تواند نقش ارزنده‌ای در جهت انطباق دستاوردها با نیازهای واقعی داشته باشد و مسایل بسیاری را پاسخگو باشد. لذا بر آن شده‌ایم تا به منظور پاسخگویی به خلاءهای تحقیقاتی در این خصوص و نیز دستیابی تیم بسکتبال شهر همدان به موفقیت به دنبال پاسخ‌گویی به این سوال باشیم که آیا بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان رابطه معناداری وجود دارد؟

مبانی نظری

سبک رهبری مربی

وقتی گروهی از افراد برای رسیدن به هدفی تلاش می‌کنند، معمولاً کسی به عنوان رهبر، مسئولیت گروه را به عهده می‌گیرد. این فرد باید مهارت‌ها و ویژگی‌های لازم را برای رهبری گروه داشته باشد تا بتواند اعضای گروه را به سمت هدف موردنظر هدایت کند. در موقعیت‌های ورزشی، مربی این نقش را بر عهده دارد و بازیکنان را هدایت و رهبری

می‌کند، بنابراین سبک رهبری مربی نقش مهم در عملکرد و موفقیت گروه دارد (انشل، ۱۳۸۰). گیلبرتسون^۱ (۲۰۰۰) هفت عامل اساسی و عمده رهبری شامل: انگیزش افراد گروه، امکانات مالی، اهداف، لاقیت، ساختار و مهارت را به عنوان عوامل حیاتی در موفقیت تیم‌ها یا سازمان‌های ورزشی مطرح کرده است (زردشتیان، ۱۳۸۶). یکی از عوامل اصلی در موفقیت تیمی تعامل بین مربی و بازیکنان و نقش رهبری تیمی است که بر عهده مربی است (مکمریس، تی. هیل، ۲۰۰۶)، به عقیده روبن فراست^۲ (۱۹۷۵) مربیان محور اصلی و رکن مهم تیم‌های ورزشی‌اند و در میان سه عامل ورزشکار، مربی و تماشاگر مربی در رهبری تیم به‌عنوان سازمان‌دهنده‌ای قوی و زیربنای هر پیشرفت مطرح است. امروزه، مربی موفق تنها معمار تاکتیک نیست، بلکه رهبری است که توانایی‌های روانی خود را برای رهبری بازیکنان به شکل مطلوبی به کار می‌گیرد و آنها را هدایت می‌کند (جباری و همکاران، ۱۳۷۹). تحقیقات متعددی مربی را رهبر معرفی کرده‌اند (انشل ۱۳۸۰، وینبرگ ۱۹۹۹، بالاگور و همکاران ۲۰۰۱) و برخی پژوهشگران نیز واژه رهبری و مربی را به‌جای یکدیگر به کار برده‌اند (وینبرگ ۱۹۹۹، چلادوری ۱۹۹۳، بالاگور و همکاران ۲۰۰۱).

عوامل مؤثر بر پیشرفت ورزشی ورزشکاران

بر اساس مرور پژوهش‌های انجام شده در زمینه بررسی عوامل مؤثر در موفقیت ورزشی، مشخص شد که هریک از نظریه‌ها و مدل‌ها بر ویژگی‌ها و مؤلفه خاصی در رسیدن به موفقیت ورزشی تأکید نموده‌اند این موضوع نشان‌دهنده اهمیت موفقیت ورزشی در دهه‌های اخیر بوده است. نظریه انگیزش پیشرفت و هدف پیشرفت بر عواملی مانند هدف‌گرایی، توانایی‌های ادراک شده، پیشرفت‌گرایی، جهت‌گیری هدف بر اساس مهارت‌مداری و تعهد ورزشی تأکید کرده‌اند. از آنجایی که یکی از نیازهای انسان، نیاز به پیشرفت است، طبیعی است که ورزشکاران برای رسیدن به موفقیت ورزشی، می‌بایست انگیزش پیشرفت بالایی داشته باشند، بهترین ورزشکاران دنیا دارای سطح بالایی از انگیزه درونی با جهت‌گیری وظیفه‌مدار یا مهارت‌مدار هستند. با این وجود، برخی مطالعات از جنبه رقابت‌جویی و هدف‌گرایی تفاوتی بین ورزشکاران رده بالا با رده پایین نشان نداده‌اند؛ اما از جهت پیروزی‌گرایی، بین این دو رده، تفاوت وجود داشته است (احمدی و همکاران، ۱۳۸۸). درحالی که بر اساس نظریه تکینسون، ورزشکاران موفق، قاعداً باید از لحاظ رقابت‌جویی در سطح بالایی قرار داشته باشند. از آنجایی که بیشتر پژوهش‌های مرتبط گذشته‌نگر بوده‌اند، به مطالعات طولی بیشتری در این زمینه نیاز است، انگیزش پیشرفت برای موفقیت طولانی مدت، یک عنصر حیاتی است و فرد بدون انگیزه، تلاشی برای اهدافش نمی‌کند، در واقع، انگیزه باعث می‌شود اهداف ورزشکار به واقعیت برسد؛ اما عوامل متعددی مانند استعداد، آمادگی جسمانی، دانش ورزشی، تمرین هدفمند، سیستم حمایتی، منابع مالی و کیفیت مربیگری نیز، برای موفقیت ورزشی ضروری می‌باشد و ورزشکاران برای رسیدن به اهدافی مانند ارتقاء عملکرد، اجرای بهتر از حریف، بردن بازی با جام قهرمانی، جلوگیری از اشتباه و پیشگیری از آسیب تلاش می‌کنند، ورزشکارانی که بر اهداف عملکردی تمرکز می‌کنند، اضطراب کمتر و اعتمادبه‌نفس بیشتری دارند؛ زیرا بر جنبه‌هایی از محیط تمرکز کرده‌اند که می‌توانند کنترل کنند (سیلوا، متزلر و لرنر^۳؛ ترجمه واعظ موسوی، ۱۳۹۰) پژوهش‌های مرتبط با نظریه انگیزتگی نیز، باتوجه به تعدد نظریه‌های آن، تناقض‌هایی داشته است و بر اساس یکی از نظریه‌های انگیزتگی مانند نظریه یوی وارونه،

1. Gillbertson

2. Roben B.Frast

3. Silva, Metzler, & Lerner

نظریه منطقه بهینه عملکرد فردی یا نظریه بازگشت پذیری، تبیین کننده عملکرد مطلوب ورزشکاران بوده‌اند، اما بر اساس مطالعات انجام شده، ارتباط بین انگیزتگی و عملکرد وقتی به خوبی قابل توجیه است که عوامل دست‌اندرکار به طور جامع بررسی شوند. این مطالعات حاکی از آن است که نظریه یوی وارونه، تبیین کننده عملکرد ورزشی ورزشکاران نمی‌باشد (واعظ موسوی، باری، راشبی و کلارک^۱، ۲۰۰۷ الف؛ و واعظ موسوی و همکاران، ۲۰۰۷ ب) یا وجود دو سطح بهینه در ورزشکاران را نشان دادند که حاکی از آن است که عوامل دیگری مانند تفسیر فرد از شدت انگیزتگی نیز می‌تواند بر عملکرد فرد تأثیرگذار باشد؛ در واقع، ابعاد روان‌شناختی و رفتاری نیز در نظریه انگیزتگی حائز اهمیت است (واعظ موسوی، باری و کلارک، ۲۰۰۹). بیشتر این مطالعات تأیید کردند که کیفیت انجام تکلیف تحت تأثیر فعال‌سازی است، نه انگیزتگی و سطح متوسطی از فعال‌سازی منجر به عملکرد بهتر می‌شود (واعظ موسوی، ۲۰۱۱). این مطالعات، پژوهشگران را به درک کنش متقابل بین سنجش‌های فیزیولوژیک انسان و پیوندهای رفتاری آن در سطح عالی اجرای مهارت‌های ورزشی، به‌ویژه زمانی که زمینه‌های هیجانی فراهم است هدایت نموده‌اند (واعظ موسوی، ناجی، اصائلو و اسماعیلی پور، ۱۳۹۰؛ و حمزه سبزی، واعظ موسوی و مختاری، ۲۰۱۲).

عملکرد ورزشی

ورزش در قرن ۲۱ جایگاه مهمی را به خود اختصاص داده است. پول، زمان و انرژی که در رسانه‌ها و در زندگی روزمره به ورزش اختصاص یافته باعث شده تلاش‌های ورزشکاران موضوع مورد توجه و هیجان‌انگیزی در میان همه طبقات اجتماعی، نسل‌ها و جنسیت‌ها گردد. به‌طوری‌که از اصلی‌ترین محورهای مطرح شده در روانشناسی ورزشی به‌ویژه در سطوح قهرمانی، عملکرد ورزشی^۲ ورزشکاران است (سرداری پور، احدی و نمازی زاده، ۲۰۱۰). عملکرد ورزشی، تلاش جسمانی و روانی یک فرد یا یک گروه و یا تیم ورزشی است که به‌منظور رسیدن به یک هدف مشخص صورت می‌گیرد. این تعریف عامیانه‌ای از عملکرد ورزشی است که شامل هرگونه عمل ورزشی می‌شود. به عبارتی هم برای ورزشکاران حرفه‌ای و هم برای کسانی که برای حفظ سلامت جسمانی ورزش می‌کنند به کار گرفته می‌شود. تعریف عملکرد ورزشی به معنی اخص آن یعنی تلاش جسمانی و روانی یک فرد یا یک تیم ورزشی که در رقابت‌های ورزشی به‌قصد پیروزی و شکست دادن فرد یا تیم مقابل صورت می‌پذیرد (ادیال باف مقدم، ۲۰۱۲).

عملکرد ورزشی را می‌توان به‌عنوان کل ارزش مورد انتظار مربی از رویدادهای رفتاری مجزا که فرد در طی یک دوره زمانی مشخص انجام می‌دهد، تعریف کرد. این عملکرد یک ویژگی رفتاری است که بین مجموعه رفتارهای هم‌تیمی‌ها و رفتارهایی که از سوی یک فرد در زمان‌های متفاوت انجام می‌گیرد، تمایز قائل می‌شود. عملکرد ورزشی از متغیرهایی است که تحت تأثیر مسائل روان‌شناختی ورزشکاران قرار می‌گیرد (ابوالقاسمی و همکاران، ۱۳۸۸).

عملکرد ورزشی بازیکنان با توجه به نوع هدفی که در ورزش ارزیابی می‌کنند، متفاوت است. معمولاً عملکرد ورزشی بازیکنان برحسب اهداف نتیجه‌ای، ارزیابی می‌شود و نتیجه بازی به‌صورت برد و باخت، تعیین کننده عملکرد بازیکنان می‌باشد (جعفری، پاکدامن، فتح آبادی و واعظ طبسی، ۲۰۱۵).

روش پژوهش

با توجه به اینکه این تحقیق به بررسی رابطه احتمالی بین متغیرهای موجود می‌پردازد، بنابراین از روش همبستگی استفاده گردید. این تحقیق از نوع تحقیقات میدانی است. این تحقیق از نظر روش از نوع تحقیقات توصیفی همبستگی و از لحاظ هدف جز تحقیقات کاربردی می‌باشد. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه ورزشکاران زن بسکتبال شهر همدان در سال ۱۴۰۰ می‌باشند که به تعداد ۶۵۰ نفر می‌باشند و حجم نمونه‌ها استفاده از جدول مورگان و کرجسی به تعداد ۲۴۱ نفر در نظر گرفته شد. همچنین نمونه آماری با روش در دسترس و با تائید فرم رضایت‌نامه شرکت در پژوهش انتخاب شد. تعیین ابزار جمع‌آوری اطلاعات با توجه به روش انتخاب شده صورت می‌پذیرد. به عبارتی هر روش دارای ابزار خاص خود می‌باشد که محقق با به کارگیری آنها می‌تواند نسبت به جمع‌آوری و طبقه‌بندی اطلاعات اقدام کند (حافظ نیا، ۱۳۹۷). در این پژوهش به منظور جمع‌آوری داده‌ها به روش میدانی و ابزار پرسشنامه استفاده شد. پرسشنامه بعنوان یکی از متداولترین ابزار جمع‌آوری اطلاعات در تحقیقات پیمایشی، می‌باشد. در تحقیقات توصیفی و نیز تحقیقاتی که از گستره جغرافیایی زیادی برخوردار باشد یا افراد جامعه آماری و نمونه آن زیاد باشند، معمولاً از روش پرسشنامه‌ای استفاده می‌شود (حافظ نیا، ۱۳۹۷). در پژوهش حاضر برای جمع‌آوری داده‌ها از پرسشنامه استفاده شد که به شرح ذیل می‌باشد:

الف ابزار سنجش سبک رهبری مربیان:

ابزار سنجش سبک رهبری مربیان پرسشنامه ۴۰ سوالی چلادوری و صالح (۱۹۸۰) می‌باشد. این پرسشنامه مشتمل بر پنج مولفه، تمرین و آموزش، آمرانه، دموکراتیک، حمایت اجتماعی و بازخورد مثبت می‌باشد. مقیاس پاسخگویی آن پنج درجه‌ای (خیلی زیاد=۴، زیاد=۳، کم=۲، خیلی کم=۱، هیچ=۰) است که برای بدست آوردن امتیاز هر بعد، مجموع امتیازات مربوط به تک تک سوالات پرسشنامه را با هم جمع می‌نماییم. براساس گزارش یوسفی پاسکه (۱۳۸۶) آلفای کرونباخ این پرسشنامه ۰/۹۱ می‌باشد که بیانگر پایایی خوب این پرسشنامه است. در تحقیق قنبرپور نصرتی و سقر (۱۳۹۶) نیز میزان آلفای کرونباخ این پرسشنامه ۰/۸۴ به دست آمد.

ب) ابزار سنجش عملکرد ورزشکاران:

پرسشنامه عملکرد ورزشکاران در سال ۲۰۰۱، توسط چارونیو^۱ و همکاران ساخته شده است. این پرسشنامه مشتمل بر پنج سوال بر اساس مقیاس لیکرت است و برای ارزیابی عملکرد ورزشکاران طراحی شده است و توسط مربی مربوطه هر ورزشکار تکمیل می‌شود. نمرات به دست آمده از پنج سوال، نمرات نهایی عملکرد ورزشکار را نشان می‌دهد. این سوالات در مقیاس ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۵ (کاملاً موافقم) طراحی شده است. میانگین ضریب پایایی این پرسشنامه در پژوهش نوش آبادی و همکاران (۱۳۹۴)، ۰/۷۱ محاسبه و گزارش شده است.

ج) ابزار سنجش پیشرفت ورزشکاران:

ابزار سنجش سبک رهبری مربیان پرسشنامه ۲۹ سوالی موسوی و واعظ موسوی (۱۳۹۳) می‌باشد. این پرسشنامه مشتمل بر پنج مولفه، اجرای روان، توجه، تکنیک، حساسیت به خطا، تعهد و پیشرفت می‌باشد. مقیاس پاسخگویی آن پنج درجه‌ای (خیلی زیاد=۵، زیاد=۴، تاحدودی=۳، کم=۲، خیلی کم=۱) است. براساس گزارش یوسفی موسوی و واعظ موسوی (۱۳۹۳) آلفای کرونباخ این پرسشنامه ۰/۸۹ می‌باشد که بیانگر پایایی خوب این پرسشنامه است.

¹. Charbonneau

یافته های پژوهش

بررسی نرمال بودن متغیرها

ابتدا قبل از بررسی فرضیه ی پژوهش لازم است، نرمال بودن متغیرهای تحقیق با آزمون کولموگروف - اسمیرنف^۱ مورد ارزیابی قرار گیرد. بنابراین جدول شماره ۱ به بررسی نرمال بودن متغیرهای تحقیق می پردازد.

فرض H_0 : توزیع داده های متغیرهای پژوهش نرمال هستند.

فرض H_1 : توزیع داده های متغیرهای پژوهش نرمال نیستند.

جدول ۱: نرمال بودن متغیرها

متغیرها	آماره Z	سطح معناداری
پیشرفت ورزشکاران	۰/۸۱۱	۰/۱۴۹
سبک رهبری مربیان	۰/۹۹۸	۰/۴۶۷
عملکرد ورزشکاران	۰/۶۷۱	۰/۳۲۱
تمرین و آموزش	۱/۰۳۶	۰/۱۲۳
رفتار دموکراتیک	۱/۲۵۱	۰/۰۸۸
رفتار آمرانه	۰/۸۶۸	۰/۲۵۴
حمایت اجتماعی	۰/۹۶۴	۰/۱۷۹
بازخورد مثبت	۰/۹۹۷	۰/۱۵

با توجه به جدول فوق می توان نتیجه گرفت که سطح معناداری تمامی متغیرها بیشتر از ۰/۰۵ می باشند. لذا توزیع داده های متغیرهای فوق نرمال هستند، بنابراین نرمال بودن متغیرهای مذکور استفاده کردن از آزمون های پارامتریک را جهت استنباط فرضیه های پژوهش توجیه می نمایند. پس فرضیه H_0 تائید و فرضیه H_1 رد می گردد.

فرضیه پژوهش

بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان رابطه معنی داری وجود دارد.

فرض H_0 : بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان رابطه معنی داری وجود ندارد.

فرض H_1 : بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان رابطه معنی داری وجود دارد. جهت بررسی فرضیه فوق از آزمون همبستگی پارامتریک پیرسون^۲ استفاده می گردد. لذا جدول شماره ۲ با استفاده از آزمون فوق به بررسی ارتباط بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران زن بسکتبال شهر همدان می پردازد.

^۱ Kolmogrov-Smirnov (KS)

^۲ Pearson

جدول ۲: بررسی فرضیه پژوهش

متغیرهای ملاک	متغیر پیش بین	
	سبک رهبری مربیان	
عملکرد ورزشکاران	ضریب همبستگی	۰/۶۹۶**
	سطح معنی داری	۰/۰۰۱
پیشرفت ورزشکاران	ضریب همبستگی	۰/۶۸۱**
	سطح معنی داری	۰/۰۰۱

سطح معناداری به دست آمده از آزمون پیرسون، کوچکتر از ۰/۰۱ می باشد که نشان می دهد با سطح اطمینان ۹۹٪ بین سبک رهبری مربیان با عملکرد ورزشکاران و پیشرفت ورزشکاران ارتباط معناداری وجود دارد. همچنین ضریب همبستگی مثبت گویای این مطلب است که هرچه سبک رهبری مربیان مناسب تر باشد، سطح عملکرد ورزشکاران بالاتر رفته و باعث پیشرفت ورزشکاران می شود. لذا می توان گفت که بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان رابطه معنی داری وجود دارد. پس فرضیه اصلی پژوهش تأیید و فرضیه صفر رد می گردد.

نتیجه گیری

- با نظر به فرضیه پژوهش که به بررسی رابطه بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان می پردازد، می توان گفت که بین سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران بسکتبال شهر همدان رابطه معنی داری وجود دارد. به طوری که هرچه میزان سبک رهبری مربیان مناسب تر باشد، سطح عملکرد و پیشرفت ورزشکاران افزایش می یابد. در همین راستا نتایج پژوهش های عنوان شده، همسو با نتیجه پژوهش حاضر است. مرادی و همکاران (۱۳۹۸) به بررسی رابطه سبک رهبری مربیان و مربیگری اثربخش با موفقیت ورزشی بازیکنان برتر تنیس کشور پرداختند و نتایج نشان داد که بین سبک رهبری عملگرا، تحولگرا و مربیگری اثربخش با موفقیت ورزشی رابطه وجود دارد. رهبری تحولگرا و عملگرا، موفقیت ورزشی بازیکنان تنیس را پیش بینی می کنند. خاکساری و همکاران (۱۳۹۸) به بررسی نقش هوش هیجانی و سبک رهبری مربیان در انگیزش موفقیت و تعهد کشتی گیران نخبه ایران با استفاده از مدل معادلات ساختاری پرداختند و نتیجه گرفتند که هوش هیجانی و سبک رهبری ذکر شده در انگیزش موفقیت و تعهد ورزشی کشتی گیران نخبه ایران تأثیر معنی داری دارد. عجم حسنی و همکاران (۱۳۹۷) به بررسی رابطه بین سبک رهبری تحولگرا و عملگرای مربیان فوتبال با انسجام و عملکرد تیمی بازیکنان فوتبال استان سمنان پرداختند و نتایج کسب شده از این پژوهش نشان دهنده وجود رابطه معنادار بین سبک رهبری تحولگرا و عملگرای مربیان با انسجام و عملکرد تیمی بازیکنان فوتبال در سطح استان سمنان است. آزادی و همکاران (۱۳۹۶) به بررسی تعیین ارتباط بین سبک های رهبری مربیان با جو انگیزشی عملکردی ورزشکاران زن برتر استان هرمزگان پرداختند و نتایج نشان داد بین سبک های رهبری مربیان با جو انگیزشی ادراک شده ورزشکاران زن برتر استان هرمزگان ارتباط معنی دار وجود دارد. بین سبک های رهبری مربیان با جو انگیزشی (عملکردی) ورزشکاران زن برتر استان هرمزگان ارتباط وجود دارد و همچنین با توجه به ضرایب تأثیر گذاری سبک های رهبری مربیان، با توجه به آماره های نشان می دهند که فقط سبک تمرین و آموزش می تواند تغییرات مربوط به جو انگیزشی عملکردی در ورزشکاران زن برتر استان هرمزگان را پیش بینی کند. عطریان

(۱۳۹۶) به بررسی رابطه بین سبک‌های رهبری مربیان با موفقیت ورزشکاران رشته بیلارد استان تهران پرداخت و از یافته‌های تحقیق می‌توان نتیجه گرفت که استفاده بیشتر مربیان از رفتار حمایت اجتماعی، تمرین و آموزش، بازخورد مثبت و دموکراتیک و استفاده کمتر رفتار آمرانه؛ بیشترین تأثیر را برای افزایش موفقیت بازیکنان خواهد داشت. نورمها و همکاران (۱۳۹۶) به بررسی رابطه بین سبک رهبری مربیان با خودکارآمدی والیبالیست‌های لیگ برتر استان هرمزگان پرداختند و بررسی فرضیه‌های تحقیق نشان داد که بین سبک رهبری مربیان و خودکارآمدی والیبالیست‌های لیگ برتر استان هرمزگان رابطه معنی‌دار وجود دارد. همچنین بین ابعاد سبک رهبری (آموزش و تمرین، دموکراتیک، حمایت اجتماعی، بازخورد مثبت) و خودکارآمدی والیبالیست‌های لیگ برتر استان هرمزگان رابطه معنی‌دار و مستقیم وجود دارد؛ اما بین سبک رهبری آمرانه مربیان و خودکارآمدی والیبالیست‌های لیگ برتر استان هرمزگان رابطه معنی‌دار و معکوس وجود دارد. پازوکی و همکاران (۱۳۹۶) به بررسی ارتباط بین سبک رهبری دبیران تربیت بدنی با انسجام گروهی دانش‌آموزان در المپیادهای ورزشی درون مدرسه‌ای شهرستان پاکدشت پرداختند و نتایج نشان داد که بین سبک‌های رهبری تمرین و آموزش، حمایت اجتماعی و دموکراتیک با انسجام تکلیف همبستگی معنی‌داری وجود دارد. ایمان‌زاده و همکاران (۱۳۹۶) به بررسی نقش سازمانی مربی‌گرا در سلامت ذهنی و عملکرد تیمی کارکنان اداره کل ورزش و جوانان استان اردبیل پرداخت و نتایج نشان داد که بین عملکرد تیمی کارکنان و سازمانی مربی‌گرا رابطه معنی‌داری وجود دارد و بین سازمانی مربی‌گرا و بعد جسمانی سلامت ذهنی رابطه معنی‌داری وجود دارد، همچنین ابعاد سلامت ذهنی با ضریب تبیین ۸۸ درصد توانست میزان سازمانی مربی‌گرا را پیش‌بینی نماید. ذاکری زیارتی و ترک فر (۱۳۹۶) به بررسی تعیین رابطه بین سبک رهبری مربیان و رضایت‌مندی دانش‌آموزان والیبالیست استان هرمزگان پرداختند و نشان دادند که بین سبک رهبری آموزش و تمرین و رضایت‌مندی دانش‌آموزان والیبالیست استان هرمزگان رابطه قوی معنی‌داری وجود دارد. رحیمی و همکاران (۱۳۹۵) به بررسی رابطه بین سبک رهبری مربیان و موفقیت ورزشی ورزشکاران ناجا پرداختند و نتایج تحلیل آماری نشان داد که مربیان حاضر در تیمی ناجا بیشتر از سبک تمرین و آموزش و کمتر از سبک آمرانه و دموکراتیک استفاده می‌کردند. به طور کلی به نظر می‌رسد با توجه به ماهیت آموزشی و تمرین مداوم و مستمر برای کسب مهارت‌های ورزشی، استفاده از سبک تمرین و آموزش و سبک بازخورد مثبت که در آن بار انجام وظایف و تکالیف فنی تأکید می‌شود و با توجه به اینکه در اکثر تحقیقات، مربیان از این سبک استفاده می‌کنند، می‌توان نتیجه گرفت که این سبک‌ها، روش مناسب و کارآمدی برای تربیت ورزشکاران است و اگر مربیان نتوانند توانایی آموزش تکنیک و تاکتیک، یا درک استراتژی رقابتی تیم خود و حریف را به ورزشکاران و حتی مدیران تیم و هواداران نشان دهند؛ بدون تردید هویت شغلی آنان متزلزل خواهد شد. زعفرانی و شکفته (۱۳۹۵) به بررسی تعیین رابطه بین سبک‌های رهبری باس با عملکرد مربیان ورزشکاران معلول شهر شیراز پرداخته اند و یافته‌های پژوهش نشان داد که بین سبک رهبری تحول‌گرا با عملکرد ورزشکاران معلول رابطه معنادار وجود دارد. بین سبک رهبری تبادلی و عملکرد ورزشکاران رابطه معناداری وجود دارد و بین سبک رهبری مداخله‌گرا با عملکرد ورزشکاران رابطه‌ی معنادار وجود دارد و نتیجه‌گیری می‌شود از بین سبکی رهبری تحول‌گرا، تبادلی و مداخله‌گرا بهترین پیش‌بینی‌کننده‌ی عملکرد ورزشکاران سبک رهبری تحول‌گرا است. حسینی‌نیا و همکاران (۱۳۹۵) به بررسی ارتباط سبک رهبری خدمت‌گزار مربیان با کارآمدی تیمی و رضایت‌مندی ورزشکاران لیگ برتر هندبال ایران پرداختند و نتایج حاکی از آن بود که رهبری خدمت‌گزار با کارآمدی تیمی و رضایت‌مندی ورزشکاران ارتباط مثبت و معنا داری دارد، اما کارآمدی تیمی با

رضایت‌مندی ورزشکاران ارتباط معناداری را نشان نداد. ترابی و همکاران (۱۳۹۵) به بررسی رابطه‌ی سبک رهبری مربیان و رضایت‌مندی دانش‌آموزان ورزشکار پرداختند و نتایج نشان داد که بین سبک رهبری مربیان و رضایت‌مندی دانش‌آموزان ورزشکار، رابطه‌ی معنی‌داری وجود دارد. زارع و حسن‌نژاد (۱۳۹۵) به بررسی رابطه‌ی سبک‌های رهبری مربیان با انگیزش پیشرفت و تعهد ورزشی ورزشکاران قهرمانی ژیمناستیک استان فارس پرداختند و نتایج نشان داد انتخاب سبک رهبری مناسب در بین مربیان با ایجاد انگیزش پیشرفت و تعهد ورزشی برای ورزشکاران قهرمانی ژیمناستیک موثر واقع می‌شود. محمدی و دولتی (۱۳۹۵) به بررسی رابطه‌ی سبک رهبری و منابع قدرت مربیان با رضایت‌مندی بازیکنان لیگ والیبال استان کردستان پرداختند و یافته‌های تحقیق نشان دادند بین سبک رهبری تمرین و آموزش، سبک حمایت اجتماعی و قدرت مبتنی بر تخصص با رضایت‌مندی بازیکنان ارتباط مثبت و معنی‌دار وجود دارد. آزادی و همکاران (۱۳۹۴) به بررسی نقش مربیان در موفقیت ورزشکاران استان لرستان پرداختند و نتایج تحقیق بیانگر این است که بین سبک رهبری تحول‌گرای مربیان و شاخص‌های آن با موفقیت ورزشکاران استان رابطه معنی‌داری وجود داشت. مصلحی و همکاران (۱۳۹۴) به بررسی رفتار و سبک‌های رهبری مربیان بر انسجام گروهی و موفقیت تیمی لیگ دسته اول فوتبال مازندران پرداخته‌اند و نتایج نشان داد که رابطه مثبت معناداری بین رفتارهای تمرین و آموزش مربی با انسجام تکلیف وجود دارد. همچنین سبکی رهبری دموکراتیک و آمرانه رابطه معناداری با انسجام گروهی دارند. حاتمی و همکاران (۱۳۹۴) به بررسی ارتباط بین سبک رهبری مربیان، انسجام تیمی و انگیزه موفقیت طلبی در فوتبال‌یستی لیگ برتر ایران پرداختند و یافته‌ها نشان داد که بین سبک رهبری، انسجام تیمی و انگیزه موفقیت طلبی ورزشکاران رابطه معنادار وجود دارد. با توجه به نتایج تحقیق در خصوص سبک رهبری، انسجام تیمی و انگیزه موفقیت طلبی به نظر می‌رسد که استفاده مربیان از سبک‌های مختلف مربیگری و الگوهای رفتاری متفاوت، سطوح انسجام تیمی و انگیزه موفقیت طلبی را دستخوش تغییر خواهد کرد. عشوره و همکاران (۱۳۹۳) به بررسی ارتباط بین سبک رهبری خدمت‌گزار مربیان با اعتماد به مربی و عملکرد ورزشی ادراک شده دانشجویان ورزشکار پرداختند و نتایج حاکی از آن بود که از بین زیرمقیاس‌های رهبری خدمت‌گزار، زیرمقیاس خدمت‌رسانی تأثیر مستقیم، مثبت و معناداری بر اعتماد به مربی و عملکرد ورزشی داشت و ورزشکاران با مربیان دارای سبک رهبری خدمت‌گزار، سطوح بالاتری از اعتماد را نسبت به مربی نشان می‌دهند. سالاری و بادامی (۱۳۹۳) به بررسی رابطه حمایت اجتماعی دبیران تربیت بدنی و انگیزش پیشرفت دانش‌آموزان در فعالیت‌های ورزشی پرداختند و نتایج نشان داد که بین حمایت اجتماعی دبیران تربیت بدنی و انگیزش پیشرفت ورزشی دانش‌آموزان همبستگی مثبت و معناداری وجود دارد. احمدی (۱۳۹۳) به بررسی رابطه سبک‌های رهبری دبیران تربیت بدنی و انگیزه‌های ورزشی دانش‌آموزان ورزشکار پرداخت و یافته‌های تحقیق نشان می‌دهد که بین انگیزه‌های ورزشی: تندرستی، کسب سلامتی، تجدید قوا، ظاهر، رقابت در گرایش به ورزش و جنسیت رابطه معنی‌داری وجود دارد. جی پولیدو و همکاران (۲۰۲۰) به بررسی تأثیر مداخله مربیگری بر ادراک ورزشکاران فوتبال از شایستگی مربیان، لذت، رضایت و قصد ادامه دادن آن‌ها در این ورزش پرداختند و نتایج نشان داد که تغییرات قابل توجهی در صلاحیت استراتژی بازی مربیان، صلاحیت تکنیک و صلاحیت شخصیت‌سازی توسط بازیکنان ای جی در مقایسه با بازیکنان سی جی درک می‌شود. همچنین، هر دو ورزشکار سی جی و ای جی رضایت خود را از مربی کاهش دادند. لی و همکاران (۲۰۲۰) به بررسی مقایسه داده‌های جمع‌آوری شده قبل و بعد از تعطیلی، رابطه بین مربیان و ورزشکاران نوجوان در چین پرداختند و نتایج نشان داد که ورزشکاران در رده‌های سنی مختلف تغییرات متفاوتی را در روابط مربی

و ورزشکار پس از تعطیل شدن نشان دادند و تغییرات به میزان قابل توجهی با شدت همه گیری کوید ۱۹ ارتباط نداشتند. مفاهیم نظری و عملی مورد بحث قرار گرفته است. نصرالدین و همکاران (۲۰۲۰) به بررسی تأثیر سبک رهبری مربیان در مدارس ورزشی مالزی و انگیزه بازیکنان فوتبال پرداختند و یافته ها نشان داد که بین سبک رهبری مربی و انگیزه بازیکنان یک رابطه مثبت متوسط وجود دارد. در همین حال، ابعادی مانند دموکراتیک و اجتماعی تأثیر قابل توجهی در افزایش انگیزه بازیکنان در مدارس ورزشی دارد. کیلیچکایا و همکاران (۲۰۲۰) به بررسی تأثیر مهارت های ارتباطی مربیان فوتبال در انگیزه فوتبالیست ها برای موفقیت پرداختند و در یافته ها مشاهده شده است که با افزایش سن و وضعیت تحصیلی بازیکنان فوتبال، ارتباط آنها تحت تأثیر منفی مربیان خود قرار می گیرد و از این رو انگیزه موفقیت آن ها کاهش می یابد. اسمیلکوا (۲۰۲۰) به بررسی نقش و اهمیت مهارت رهبران تیم برای پویایی گروه/تیم در ورزش پرداخت و بیان داشت که ارزیابی صلاحیت های اصلی یک رهبر از طریق منشور سبک ها و ایده های مختلف رهبری، با شناسایی مهارت های اصلی رهبری در ورزش امکان پذیر است. گاجیچ (۲۰۲۰) به بررسی گرایش های معاصر در مدیریت ورزش پرداخت و نتایج نشان داد که مربیان ورزش های گروهی در رهبری خود بسیار دموکراتیک و بسیار راهنما تر از مربیان ورزش های فردی هستند. مربیان ورزش های انفرادی بیشتر از مربیان ورزش های تیمی از سبک رهبری مشترک استفاده می کنند. هورن (۲۰۱۹) به بررسی تأثیر الگوهای بازخورد مربیان بر سلامت روانی اجتماعی ورزشکاران ورزش جوانان پرداخت، هدف از این مقاله استفاده از تحقیقات و نظریه فعلی برای شناسایی و بحث در مورد ۴ بعد از بازخورد مربیان مربوط به رشد و پیشرفت ورزشکاران جوان بود: محتوا، تحویل، درجه جهت گیری رشد و میزان کلیشه مقاله با توصیه هایی برای تحقیقات آینده در مورد موضوع به پایان می رسد. چی و همکاران (۲۰۱۷) به بررسی رابطه بین سبک رهبری و عملکرد ورزشکاران و مربیان در مالزی پرداختند و نتایج نشان داد که بهترین شیوه مربیگری، تمرینات و آموزش به دنبال ورزشکاران، بازخورد مثبت و حمایت اجتماعی است. رفتار خودکامه کمترین ارجحیت بود. با این حال ارزیابی خود مربیان نشان داد که اکثریت علاقه مند به سبک رهبری خودکامه هستند. ساری و بایازیت (۲۰۱۷) به بررسی هدف تعیین رابطه بین رفتارهای مربیگری درک شده، انگیزه، خودکارآمدی و خودکارآمدی عمومی کشتی گیرانی که در لیگ ملی کشتی فرنگی شرکت کردند، پرداختند و با توجه به نتایج تجزیه و تحلیل رگرسیون انجام شده انگیزه ذاتی تنظیم شده و انگیزه تنظیم شده و همچنین، رفتار و آموزش درک شده، رفتار خودکامه و رفتار حمایت اجتماعی به طور قابل توجهی در خودکارآمدی عمومی ورزشکاران نقش داشته است. نامی و همکاران (۲۰۱۶) به بررسی رابطه بین سبک رهبری مربیان و استرس ورزشکاران در ورزش های گروهی از دانشگاه های تهران (ایران) پرداختند و نتایج آزمون پیرسون نشان داد که بین استرس ورزشی و سبک های رهبری مربیگری دموکراتیک و خودکامه در ورزش های گروهی در دانشگاه های تهران رابطه معنی داری وجود دارد. موئن و همکاران (۲۰۱۴) به بررسی رابطه بین درک ورزشکاران از رفتارهای رهبری مربیان و رتبه بندی رضایت خود از پیشرفت عملکردشان در حالی که تحت هدایت این مربی بودند، پرداختند و نتایج نشان می دهد ورزشکارانی که بیشترین رضایت را از عملکرد خود دارند، پیشرفت می کنند. از طرفی نتایج پژوهش های اکرمی و آفرینش (۱۳۹۶) که به بررسی ارتباط بین سبک های رهبری (تولید مدار - کارمند مدار) با اعتماد به نفس ورزشی دانش آموزان پرداختند و نتایج حاصله از این پژوهش نشان داد بین سبک رهبری (تولید مدار - کارمند مدار) دبیران ورزش و اعتماد به نفس ورزشی دانش آموزان ارتباط معنی داری وجود ندارد. همچنین بین سبک رهبری دبیران ورزش با سن و سابقه تدریس شان نیز ارتباط معنادار وجود ندارد و همچنین نتایج تحقیقات عاصم و

همکاران (۲۰۱۹) که به بررسی عوامل مختلفی که در سبک رهبری و مربیگری تأثیر دارند و رفتارهای مربوط به عملکرد ورزشکاران منطقه ویژه ارومیه پرداختند و نتایج این تحقیق نشان می‌دهد که رفتار مربیگری مربیان نمی‌تواند بر عملکرد ورزشکاران تأثیر بگذارد. همچنین سبک رهبری مربی نمی‌تواند بر عملکرد تیم تأثیر بگذارد، با نتایج حاصل از پژوهش حاضر بودند.

از قیاس نتیجه فرضیه پژوهش با پژوهش‌های پیشین می‌توان این گونه نتیجه‌گیری کرد که سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران از جمله لذت بخش بودن تمرین با مربی برای ورزشکار، تمرکز ورزشکار بر تمرینات در شرایط مختلف، عدم تأثیر گذاری عوامل مختلف بر تمرینات مربی، توانایی ورزشکار در خواندن موقعیت بازی در حین مسابقه، مهارت ورزشکار در شناسایی نقاط ضعف و قوت خود و حریف، توانایی ورزشکار در طراحی و اجرای استراتژی جدید در صورت لزوم، تکنیک خاص ورزشکار، حفظ آمادگی بدنی در فصول توسط ورزشکار، توانایی ورزشکار در شناسایی خطاها در حین اجرا، دقت مناسب ورزشکار در اجرای مهارت‌ها، قدرت تشخیص خطاها در ورزشکار، احترام ورزشکار به رقیبان، احترام ورزشکار به رشته ورزشی و مقررات آن، رفتار محترمانه ورزشکار در شکست و پیروزی، تشویق بیشتر ورزشکار توسط مربی نسبت به گذشته و تسلط ورزشکار به تکنیک‌ها با تمرین و ممارست رابطه معنی‌داری دارد.

علت این نتیجه‌گیری را می‌توان این گونه بیان کرد که بخشی از موفقیت ورزشکاران، حاصل تلاش و پشتکار خود آنان است و بخشی دیگر، نتیجه تعلیم صحیح مربیانی که تحت نظر آنها آموزش دیده‌اند. روشن است که برای پرورش ورزشکاران، علاوه بر مهارت‌های فنی، توانایی‌های دیگری نیز لازم است که جنبه تربیتی دارند. سبک رهبری، جزء مهارت‌های غیر فنی مربیان است که شامل ابعاد مختلف تأثیرگذاری می‌باشد. تمرین و آموزش، یکی از ابعاد سبک رهبری مربیان است که به جهت تقویت ورزشکاران انجام می‌گیرد و هر مربی، با توجه به مهارتی که در ارائه تکنیک‌ها دارد، می‌تواند نقش به سزایی در رشد ورزشکاران داشته باشد. زمانی که مربی، آموزش‌های لازم را برای هر ورزشکار به صورت جداگانه توضیح می‌دهد، نشان دهنده نگاه جزئی نگر مربی به بازیکنان است که نکات را با توجه به نقاط ضعف و قوتی که ورزشکار دارد، برای او بیان می‌کند. نتیجه این رفتار را در عملکرد ورزشکار می‌توان دید که از آموزش کاملی بهره برده و نمایش قابل قبولی از خود ارائه می‌دهد. در حقیقت، توجهی که مربی به هر ورزشکار دارد، منجر به پیشرفت آنها خواهد شد.

از طرفی، پیشرفت ورزشکاران را نمی‌توان محدود به رشد تکنیکی دانست، بلکه رفتار آنها در در موقعیت‌های مهم نیز بیان گر ارتقاء عملکرد آنها می‌باشد؛ بنابراین، برای دستیابی به این جایگاه، روش برخورد مربی با ورزشکار بسیار تعیین کننده است. هنگامی که مربیان، برای مسابقات، نظرات ورزشکاران را نیز دخیل می‌کند، تجربه آنها را افزایش می‌دهد، چرا که مهارت تصمیم‌گیری در شرایط خاص، حاصل رفتار دموکراتیک مربی با ورزشکاران است که قدرت توجه آنها به تمامی ابعاد در موقعیت‌های خاص، افزایش می‌دهد تا عملکرد بهتری داشته باشند؛ اما در حالت مقابل، رفتار آمرانه را می‌توان نام برد که یکی دیگر از ابعاد سبک رهبری مربیان است، در این حالت تعامل مثبتی با ورزشکاران صورت نمی‌گیرد که آنها را متوجه ضعف‌هایی که دارند، کند و نگاهی تک بعدی به وضعیت ورزشکار صورت می‌گیرد. از آنجا که خود ورزشکار، نقش اساسی در ثمر بخش بودن تمرینات دارد تا زمانی که مربی برخوردی خشک و مستبدانه با

ورزشکار داشته باشد، پیشرفت چشم گیری در مهارت های ورزشکار مشاهده نخواهد شد و تنها مزیت این رفتار، نظم حاکم بر تیم خواهد بود؛ بنابراین رفتار آمرانه، به شکل وارونه بر پیشرفت و عملکرد ورزشکاران تأثیر می گذارد. با توجه به این موضوع که جایگاه مربی را نمی توان تنها به زندگی ورزشی بازیکن خلاصه کرد، بعد حمایت اجتماعی مربی نیز مطرح می شود که به چه شکلی می تواند بر پیشرفت و عملکرد ورزشکار مؤثر باشد. هر فردی در زندگی شخصی خود ممکن است با مشکلاتی مواجه شود که تمامی ابعاد زندگی او را تحت تأثیر قرار دهد، در اینجا، مربی می تواند برای بازیکن نقش یک مشاور را داشته باشد که با توجه به علم و تجربه ای که دارد، او را راهنمایی کن و مانع از تأثیر منفی مشکلات شخصی ورزشکار بر روند صعودی او شود. همچنین شرایط روحی و روانی ورزشکار، در زندگی ورزشی، زمانی رو به بهتر شدن می رود که مشاهده کند، مربی به تلاش های او را نادیده نمی گیرد و در نزد مربی اعتبار دارد. در حقیقت مربی، با سبک رهبری خود، می تواند یک ورزشکار را به نقطه اوج برساند و یا باعث افول یک ستاره شود؛ بنابراین می توان نتیجه گرفت که سبک رهبری مربیان با عملکرد و پیشرفت ورزشکاران ارتباط دارد.

پیشنهادهای پژوهشی

با توجه به فرضیه پژوهش به تمامی مربیان شهر همدان پیشنهاد می گردد که در استعداد یابی در بین بازیکنان، به نکاتی مانند سلامت جسمانی و وضعیت بیولوژیکی فرد مانند وراثت و یا کامل شدن فرآیند رشد او که نقش مهمی در عملکرد فرد در رشته ورزشی مورد نظر دارد، داشته باشند.

منابع

- آزادی، حسین؛ صادقی، زهرا؛ باقری، محسن (۱۳۹۶). ارتباط بین سبک های رهبری مربیان با جو انگیزشی عملکردی ورزشکاران زن برتر استان هرمزگان. *یازدهمین کنگره ملی پیشگامان پیشرفت*، تهران.
- آزادی، مریم؛ نوذری، ولی (۱۳۹۵). ارتباط رفتار مربیگری با انگیزش موفقیت و عملکرد تیمی بازیکنان بسکتبال بانوان فارس. *دومین همایش ملی علوم ورزشی و تربیت بدنی ایران*، تهران.
- آزادی، ملک؛ مرادی نیکبخت، حسن؛ کوشکی، فرزانه (۱۳۹۴). بررسی نقش مربیان در موفقیت ورزشکاران استان لرستان. *اولین همایش ملی علوم ورزشی و تربیت بدنی ایران*، تهران.
- ابوالقاسمی، عباس؛ کردی، حسن؛ اسکندری، پریناز (۱۳۸۸). بررسی ارتباط کمال گرایی و عزت نفس با پیشرفت ورزشی در جوانان وزنه بردار حرفه ای کشور. *تربیت بدنی: نشریه پژوهش در علوم ورزشی*، ۲۸ (۹۵)، ۲۸-۱۳.
- احمدی، احمد (۱۳۹۳). *رابطه سبک های رهبری دبیران تربیت بدنی و انگیزه های ورزشی دانش آموزان ورزشکار*. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه امام رضا علیه السلام، دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی.
- احمدی، سیروس؛ نمازی زاده، مهدی، عبدلی، بهروز؛ و عالی نژاد، آزاده (۱۳۸۸). *مقایسه انگیزش پیشرفت بازیکنان تیم های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال*. *مجله المپیک*، ۴۷ (۳)، ۲۸-۱۹.
- اکرمی، ابوالفضل؛ آفرینش، اکبر (۱۳۹۶). بررسی ارتباط بین سبک های رهبری (کارمند مدار - تولید مدار) دبیران ورزش با اعتماد به نفس ورزشی دانش آموزان سال سوم دبیرستان های شهرستان یزد. *دومین کنفرانس بین المللی پژوهش های کاربردی در تربیت بدنی، علوم ورزشی و قهرمانی*، تهران.
- انشل، مارک اچ (۱۳۸۸). *روانشناسی ورزشی از تئوری تا عمل*. ترجمه سید علی اصغر مسدد، تهران: نشر اطلاعات.

ایمانزاده، مسعود؛ پورپناهی، محمد؛ ملایی، مریم؛ امیدوار، عظیم (۱۳۹۶). نقش سازمانی مربی گرا در سلامت ذهنی و عملکرد تیمی کارکنان اداره کل ورزش و جوانان استان اردبیل. *دومین همایش ملی تازه های پژوهش در علوم ورزشی*، اردبیل.

پازوکی، ایمان؛ عبدلی، یزدی؛ نوشین نامنی فرح (۱۳۹۶). ارتباط بین سبک رهبری دبیران تربیت بدنی با انسجام گروهی دانش آموزان در المپیادهای ورزشی درون مدرسه‌ای شهرستان پاکدشت. *اولین همایش ملی علوم ورزشی: ورزش، سلامت، جامعه، ارومیه*.

ترابی، خداداد؛ ترکفر، احمد؛ دهقانی، کریم (۱۳۹۵). رابطه‌ی سبک رهبری مربیان و رضایتمندی دانش آموزان ورزشکار. *همایش ملی پژوهش‌های نوین در علوم ورزشی*، مرودشت.

جاریوس، مت (۱۳۸۸). *روانشناسی ورزش*. ترجمه نورعلی خواجهوند، انتشارات دستان.

جباری، غلامرضا؛ کوزه چیان، هاشم؛ خیبری، محمد (۱۳۷۹). بررسی سبک رهبری، توانایی‌ها و نحوه عملکرد مربیان فوتبال باشگاه‌های دسته اول و دوم کشور. *نشریه حرکت*، ۶، ۱۲۰-۱۰۳.

حاتمی، سعید؛ عیوضی، ایرج؛ صادقی بروجردی، سعید (۱۳۹۴). ارتباط بین سبک رهبری مربیان، انسجام تیمی و انگیزه موفقیت طلبی در فوتبالیستی لیگ برتر ایران. *نشریه مطالعات مدیریت ورزشی*، ۳۳، ۱۴-۱.

حافظ نیا، محمدرضا (۱۳۹۷). *مقدمه‌ای بر روش تحقیق در علوم انسانی*. ناشر: سمت

حسینی نیا، سیدرضا؛ رحیم‌زاده، میثم؛ رادفر، بهاره (۱۳۹۵). بررسی ارتباط سبک رهبری خدمتگزار مربیان با کارآمدی تیمی و رضایت مندی ورزشکاران لیگ برتر هندبال ایران. *مجله مدیریت ورزشی*، ۳(۸)، ۴۶۷-۴۸۰.

خاکساری، غلامرضا؛ صابونچی، رضا؛ سلیمانی، مجید (۱۳۹۸). نقش هوش هیجانی و سبک رهبری مربیان در انگیزش موفقیت و تعهد کشتی‌گیران نخبه ایران با استفاده از مدل معادلات ساختاری. *نشریه پژوهش‌های معاصر در مدیریت ورزشی*، ۱۷، ۶۹-۷۹.

رحیمی، توکل؛ هادی، حمداله؛ قادری، جعفر علی (۱۳۹۵). رابطه بین سبک رهبری مربیان و موفقیت ورزشی ورزشکاران ناجا. *اولین همایش ملی تحولات علوم ورزشی در حوزه سلامت، پیشگیری و قهرمانی*، قزوین.

زارع، سمیه؛ حسن نژاد، مجتبی (۱۳۹۵). رابطه‌ی سبک‌های رهبری مربیان با انگیزش پیشرفت و تعهد ورزشی ورزشکاران قهرمانی ژیمناستیک استان فارس. *اولین همایش ملی مطالعات کاربردی در علوم ورزشی*، تنکابن.

زردشتیان، شیرین (۱۳۸۶). *ارتباط بین سبک‌های رهبری تحول‌گرا و عمل‌گرای مربیان با انگیزش رقابت بازیکنان لیگ برتر بسکتبال ایران*. رساله دکتری، دانشگاه تربیت‌معلم.

سالاری، کرامت؛ بادامی، رخساره (۱۳۹۳). رابطه حمایت اجتماعی دبیران تربیت بدنی و انگیزش پیشرفت دانش آموزان در فعالیت‌های ورزشی. *نشریه مطالعات روانشناسی ورزشی*، ۳(۸)، ۴۹-۵۸.

سرداری پور، مهران؛ احدی، حسن؛ نمازی‌زاده، مهدی (۱۳۸۹). بررسی نقش اضطراب شناختی و جسمی در عملکرد ورزشی. *فصلنامه روان‌شناسی تربیتی*، ۵(۱۵)، ۱۲۶-۱۱۱.

سیلوا، جان؛ متزلر، جاناتان ان؛ لرنر، بارت (۲۰۰۷). *تربیت روان‌شناسی ورزشی*. ترجمه واعظ موسوی ۱۳۹۰، تهران: انتشارات نرسی.

عجم حسینی، مهدی؛ کریمی، حسین؛ مزجی، مهدی (۱۳۹۷). رابطه بین سبک رهبری تحول گرا و عمل گرای مربیان فوتبال با انسجام و عملکرد تیمی بازیکنان فوتبال استان سمنان. *چهارمین کنفرانس بین المللی مدیریت، کارآفرینی و توسعه اقتصادی، تاکستان*.

عشوره، سوسن؛ بحرالعلوم، حسن؛ حسینی نیا، سید رضا (۱۳۹۳). بررسی ارتباط بین سبک رهبری خدمتگزار مربیان با اعتماد به مربی و عملکرد ورزشی ادراک شده دانشجویان ورزشکار. *نشریه پژوهش در ورزش تربیتی*، (۳)، ۷، ۳۹-۵۶.

عطریان، محمدصادق (۱۳۹۷). رابطه بین سبک‌های رهبری مربیان با موفقیت ورزشکاران رشته بیلارد استان تهران. *چهارمین همایش ملی علوم ورزشی و تربیت بدنی ایران، تهران*.

فتحی، حسن؛ نوروزی، رسول (۱۳۹۲). رابطه سبک‌های رهبری مربیان با انگیزش پیشرفت و تعهد ورزشی جودوکاران لیگ برتر ایران. *نشریه مطالعات مدیریت ورزشی*، (۱۸)، ۱۱۶-۱۰۱.

کیانی، رامین (۱۳۹۷). بررسی رابطه سبک رهبری و فرهنگ سازمانی با رضایت شغلی مدیران آموزش و پرورش شهرستان شوش. *سومین کنفرانس توانمندسازی جامعه در حوزه علوم انسانی و مطالعات روانشناسی، تهران*، <https://civilica.com/doc/767337>

محمدی، سردار؛ دولتی، مسعود (۱۳۹۵). رابطه سبک رهبری و منابع قدرت مربیان با رضایتمندی بازیکنان والیبال. *پژوهش‌های معاصر در مدیریت ورزشی*، (۱۱)، ۱۰-۱.

مرادی، حسنا؛ نوربخش، مهوش؛ نوربخش، پریش (۱۳۹۸). رابطه سبک رهبری مربیان و مربیگری اثربخش با موفقیت ورزشی بازیکنان برتر تنیس کشور. *فصلنامه علوم ورزش*، (۱۱)، ۳۵، ۴۴-۵۸.

مصلحی، عبدالله؛ دوستی، مرتضی؛ صفانیا، علی محمد (۱۳۹۴). رفتار و سبک‌های رهبری مربیان بر انسجام گروهی و موفقیت تیمی لیگ دسته اول فوتسال مازندران. *نشریه مطالعات مدیریت ورزشی*، (۴)، ۷، ۵۰۱-۵۱۲.

ملک زاده، رضا؛ هادوی، سیده فریده (۱۳۹۵). نقش رهبری اخلاقی در تنش شغلی معلمان تربیت بدنی شهرستان اسلامشهر. *چهارمین همایش ملی دستاوردهای جدید در علوم ورزشی، گرگان*.

نجفی، فرنگیس؛ حیدری‌نژاد، صدیقه؛ شتاب بوشهری، سیده ناهید (۱۳۹۷). ارتباط بین سبک‌های رهبری مربیان، انسجام گروهی و اضطراب رقابتی در لیگ برتر فوتسال بانوان. *مطالعات مدیریت ورزشی*، (۴۷)، ۱۰، ۲۰۴-۱۸۵.

نورمهی، محمد؛ جلالی فراهانی، مجید؛ علیدوست قهفرخی، ابراهیم؛ ابراهیم نژاد سلامی، جعفر (۱۳۹۶). رابطه بین سبک رهبری مربیان با خودکارآمدی والیبالیست‌های لیگ برتر استان هرمزگان. *مطالعات مدیریت رفتار سازمانی در ورزش*، (۳)، ۴، ۳۱-۲۱.

واعظ موسوی، سیدمحمد کاظم؛ مسیبی، فتح‌الله (۱۳۹۰). *روانشناسی ورزش*. چاپ سوم، تهران: انتشارات سمت، ۱۲۳.

واعظ موسوی، سیدمحمد کاظم؛ مسیبی، فتح‌الله (۱۳۹۸). *کتاب روانشناسی ورزشی*. انتشارات: سمت.

یوسفی پاسکه، مریم (۱۳۸۶). *رابطه سبک‌های رهبری مربیان با جو انگیزشی در تیمهای ورزشی بانوان*. پایان‌نامه کارشناسی ارشد رشته تربیت بدنی، دانشگاه شمال، ۵۷.

Alemayehu, A., Mengistu, S., Beker, G. (2016). Coaches' Leadership Style and Motivational Climate of Players in South East Ethiopian National League Foot Ball Clubs. *Journal of Tourism, Hospitality and Sports, Review of European Studies*, 6(2), 17-35.

- Asim, K., Amare, S. b., Girma, D. (2019). The leadership style and coaching behaviour in relation with athlete's performance of Oromia. *International Journal of Advanced Education and Research*, 4(3), 36-39.
- Balaguer, I., Duda, L., Atienza, F. L., & Mayo, C. (2001). Situational and Dispositional Goals as Predictors of Perceptions of Individual and Team Improvement, Satisfaction and Coach Ratings among Elite Female Handball Teams. *Psychology of Sport and Exercise*, 3(4), 293-308.
- cakioglu, asli. (2003). leadership and satisfaction in soccer:examination of congruence and players' position, in partial fulfillment of the requirements for the degree ofmaster of sciencein the department of physical education and sport, *middle east technical university*.
- Che, H., Rasyid, N., Tengah, R., Kam, J. (2017). The relationship between leadership style and performance of athletes and coaches in Malaysia. *Journal of Fundamental and Applied Sciences*, 9(6), 1323-1333.
- Chelladurai, P. & Saleh, S. D. (1980). Dimensions of leader behavior in sports: Development of a leadership scale. *Journal of Sport Psychology*, 2, 24-35.
- Chelladurai, P. (1993). Leadership In Tennant Eds. *Handbook on Research on Sport Psychology*, 647-671.
- Chelladurai, P., & Sahel, S. D. (1980). Dimensions of leader behavior in sports: Development of a leadership scale. *Journal of Sport Psychology*, 2(1), 34- 45.
- Ericsson, K. A., Starks, J. L. (2003). Expert Performance in Sports: Advances in Research on Sport Expertise. Book
- Gajić. I (2020). Contemporary tendencies in sports management. Thesis, Faculty of Sports, Union-Nikola Tesla University, Belgrade, Serbia, 27-42.
- Hamze Sabzi, A., Vaez Mousav, M. K., & Mokhtari, P. (2012). Arousal and activation in a dynamic balance task. *Annals of Biological Research*, 3 (7), 3399-3402.
- Horn, T. (2019). Examining the Impact of Coaches' Feedback Patterns on the Psychosocial Well-Being of Youth Sport Athletes. in *Kinesiology Review*, 8(3), 244-251.
- J Pulido, J., M Leo, F., González-Ponce, I., López-Gajardo, M., Sánchez-Oliva, D. (2020). Methodological intervention with soccer coaches to improve athlete-perceived coaching competency, satisfaction with the coach, enjoyment and intention to persist. *International Journal of Sports Science & Coaching*, <https://doi.org/10.1177%2F1747954120952069>
- Jafari, A., Pakdaman, S., Fatabadi, J., & Vaez Mosavi, S. M. K. (2015). The effectiveness of training of motivational self-talk and mental imagery skills in enhancing sport performance of soccer players. *Quarterly Journal of Psychological Studies*, 4, 72-95.
- Kılıçkaya, O., Türk, N., Ertekin, A., Kay, A. (2020). The effect of communication skills of football coaches on the footballers' motivation for success. *European Journal of Physical Education and Sport Science*, 6(8), 116-126.
- Li, J., Gao, H., Liu, P., Zhong, C. (2020). Does Distance Produce Beauty? The Influence of COVID-19 Lockdown on the Coach-Athlete Relationship in a Chinese Football School. *Front Psychol.*
- Maby, R. K. (1996). The relationship between Perceived coaching behaviors and group cohesion in professional football. Doctoral Dissertation, Nova Southeastern University.
- Mayer, B. B. (1996). The ropes and challenges course: A quasi-experimental examination. *Perceptual and Motor Skills*, 90, 1249-1257.
- Moen, F., Peters, D., Hoigard, R (2014). Performance Progress And Leadership Behavior. *International Journal of Coaching Science*, 8(1), 67-79.

- Nasiruddin, N., Fauzee, N., Sin, I., Omar, M. (2020). The Motivation of Football Players: The Impact of Coach Leadership Style in Malaysian Sports Schools. *International Journal of Human Movement and Sports Sciences*, 8(4), 124-133.
- Sardaripour, Mehran, Ahadi, Hassan and Namazizadeh, Mehdi (2010). Investigating the role of cognitive and physical anxiety in sport performance. *Quarterly Journal of Educational Psychology*, 5 (15), 109-125.
- Sarı, I., Bayazit, B. (2017). The Relationship Between Perceived Coaching Behaviours, Motivation and Self-Efficacy in Wrestlers. *Journal of Human Kinetics*, 57(1), 239-251.
- Smilkova, D. (2020). The role and importance of team leaders' skills for group/team dynamics in sport. *International Journal of Sport Culture and Science*, 8(2), 91-101.
- Weinberg, R. S., Gould, D. (1999). Foundations of sport and Exercise psychology Motivation. *Human Kinetics*, 3(5), 96- 100.
- Zander, A. (1975). Motivation and performance of sorts groups In *Psychology of sport and motor behavior II*. University Park, PA: Pennsylvania State Press, 25-29.

The Relationship between Coaches' Leadership Style and the Performance and Progress of Basketball Athletes in Hamedan City

Prasto Zulfaqari Far¹
Majid Soleimani Far^{*2}

Abstract

The present study determined the relationship between the leadership style of coaches and the performance and progress of basketball athletes in Hamadan city. This research was applied in terms of purpose and descriptive and correlational in terms of method. The statistical population included all the female basketball athletes of Hamedan city in 2021 in the number of 650 people. The statistical sample was estimated to be 241 people by the available method and by confirming the consent form of participating in the research using the table of Morgan and Karjesi. The level of coaches' leadership style was 72.8%, athletes' performance was 83%, and athletes' progress was about 77%. The results of Pearson correlation and multivariate regression with SPSS software showed that there was a significant relationship between the leadership style of coaches and the performance and progress of athletes. On the other hand, the components of coaches' leadership style, including training and training, democratic behavior, authoritarian behavior, social support, and positive feedback had a significant relationship with athletes' performance and progress. It was also found that the components of coaches' leadership style, including training and training, democratic behavior, authoritarian behavior and positive feedback, had the ability to predict athletes' performance. Also, the components of training and education and assertive behavior had the ability to predict the progress of athletes.

Keywords

coaches' leadership style, athletes' performance, athletes' development

1 Masters in Sports Management, Marketing, Islamic Azad University, Hamadan, Iran. (p.zolfaghari far9396@gmail.com)

2 Assistant Professor of Physical Education Department, Malayer Branch, Islamic Azad University, Malayer, Iran. (* Corresponding author: mjd_slymn@yahoo.com)